

Slavica Radinja

BARTOL

NA ODRSKIH DESKAH.

LETA 2006.

Ljudje smo si med seboj zelo različni. Zaradi teh razlik pride kdaj med nami tudi do sporov. Kaj se zgodi, ko pride med nas nekdo, ki je še bolj različen od nas, o katerem takoj razumeš, da ni v naših krajih doma? Ljudje reagiramo različno. Najpogostejša reakcija se mi vse- kakor zdi strah. Čeprav na ves glas oznanja- mo, da je naša družba multikulturalna, vladajo v naših mislih še vedno stereotipi. Z viška gleda- mo predvsem ljudi, ki prihajajo iz manj razvitih dr- žav, medtem ko ljudi, ki prihajajo iz bolj razvitih dr- žav, skoraj po božje častimo (pretiravam, seve- da). Tak odnos do tujega in tujih ljudi sem opazila pred- vsem v Sloveniji. Včasih se mi zdi, da se Slovenci sramujemo svoje majhnosti in se skušamo na vsak način prilagajati večjim državam.

Morda je to posledica slovenske zgodovine, saj večinoma nismo bili prost in svoboden narod, morda je le posledica splošnega slovenskega temperamenta. Odgovora seveda ne poznam in mislim, da ga v resnici nihče ne pozna.

Misli mi še naprej letijo na tiste ljudi, ki k nam prihajajo iz manj razvitih držav, da bi pri nas morda našli boljše življenje. Čeprav ti ljudje niso v naših krajih ravno dobrodošli, je njihov odnos do nas bistveno drugačen. Če potujemo po njihovih državah, nas tamkajšnji ljudje sprej- mejo z odprtim srcem, in čeprav nimajo nič, bi nam vse dali. O tem mi je pripovedovalo več ljudi, najbolj pa mi je ostala v spominu pripoved prijateljice, ki je potovala po Srbiji. Neverjetno

se mi je zdelo, da so jo sprejeli v hišo ljudje, ki je sploh niso poznali. Iz slik in pripovedovanja sem razbrala, kako so bili tisti ljudje gostoljubni, prijazni in širokosrčni. S tem seveda ne mislim, da takih ljudi pri nas ni, saj sem pri skavtih že izkusila gostoljubnost tujcev. Te izkušnje so bile seveda zelo pozitivne, saj so tudi nas večinoma sprejemali zelo lepo, čeprav so nas morda na začetku nekateri gledali zelo začudeno.

Preidimo k temu, da nas je večinoma tujih stvari strah. Mislim, da strah pred tujim ni stvar

le današnje družbe.

Morda se je dandanes strah že spremenil v grozo. Ta misel se mi utrne, ko pomislim na reakcije na karikatu- re, objavljene na Dan- skem. Strah se izrodi v grozo, ker je s taki- mi reakcijami na nek način kršena neka os- novna dimenzija ev- ropskega sveta: de- mokracija, ki vključu- je pravico do svobod- nega govora (in tudi tiska seveda). Kot študentka slovenšči- ne in primerjalne knji- ževnosti svobodo go-

vora cenim na poseben način in morda to pravi- co skoraj enačim s pravico do življenja.

Ker se mi zdi, da dandanes v družbi in litera- turi ne dobivamo veliko odgovorov, saj je ve- činoma odprtih vprašanj vedno več, bom tudi sama ob koncu zapisala vprašanje. Ko sem se v Ljubljani sprehajala mimo Drame, sem opazi- la, da je v letošnji sezoni več dramatizacij zna- nih romanov. Med njimi je tudi Bartolov Alamut, ki ni ravno najnovejše delo. Vprašanje je: ali je dramatizacija tega romana ravno v tem letu zgolj slučaj ali je to morda posledica stopnje- vanja določenih mednarodnih napetosti?

(FOTO ERIK STADLER)

»NOGOMET JE UNIVERZALN

Intervju z Sudansko-Ghanskim nogometašem, ki že šest let igr

Ime: Nabeel
Priimek: Gozey
Društvo: Juventina
Vloga: vezni igralec
Starost: 25 (nisem gotov)

► Kdaj ste prišli v Italijo?

► To je bilo pred šestimi leti, leta 2000. Najprej sem se iz Afrike odpravil v Turčijo, od ondod pa sem "potoval" v Benetke in kasneje v Gorico. Tu sem se ustavil. Pri Juventini igram že 5 let.

► Od kod prihajate?

► Sem iz Sudana, moja mama pa iz Ghane. Po pravici povedano, sem bolj navezan na Ghano kot na Sudan.

► Kaj posebno pogrešate?

► Zelo močno čutim oddaljenost od družine. Žal nimam veliko možnosti, da bi se vračal v Ghano in videval sorodnike. To se mi le redkokdaj zgodi, ko imam počitnice. Zadnjič sem bil v Ghani pred dvema letoma. V vseh teh letih pa sem si ustvaril tukaj nova prijateljstva, tako da starih ne pogrešam premočno.

► Kakšen je bil vaš prvi vtis o Italiji?

► Najprej sem imel nekaj težav, prvi meseci so bili zelo težavni. Glavni problem je bil jezik, saj sem od evropskih jezikov poznal le angleščino. To je zelo omejevalo moje možnosti komunikacije z ljudmi, zato sem si kupil angleško-italijanski slovar in začel z učenjem.

► Kako ste začeli igrati nogomet?

► Poznal sem Garga, ki je igral pri Udineseju. Na raznih tekmah s prijatelji so me opazovali različnih klubov videli "na delu". Začel sem s preizkušnjami, najprej v Marianu, kjer sem odigral prvo prijateljsko tekmo, nato pa sem nekaj dni treniral pri Juventini. V Podgori, kjer sem se že prej preizkusil, me niso sprejeli.

► Kako so vas sprejeli pri Juventini?

► Zelo lepo, probleme jezika, ki sem jih do tedaj imel, so preprosto odpravili in me popolnoma sprejeli. Vključili so me v svoj projekt, poleg tega sem začel spoznavati prijetno okolje. Zame je bila nastanitev v tem nogometnem društvu zelo važna, odprla mi je nove poti. Posebno lepo me je sprejel Gino, ki mi je bil vedno na

pomoč in mi pomagal v vsem, kar sem potreboval. Omenil bi še Vecchiata, ki je bil kot pravi oče. Včasih sem celo čutil, da z mano ravnajo bolje kot z drugimi.

► V kakšnem jeziku se sporazumevate?

► Sedaj v glavnem v italijanščini. Ko se (precej poredko) zgodi, da ne znam obrazložiti kakšnega pojma, uporabljam angleščino, vsekakor to ni običajno. Poznam le nekaj besed v slovenščini, zdi se mi precej težak jezik.

► Ali čutite, da gojijo do vas Slovenci drugačen odnos od Italijanov?

► Nekaj majhnih razlik verjetno je. Zdi se mi, da te Slovenci hitreje sprejmejo medse in nimajo veliko kulturnih in ideoloških težav glede na barvo kože. Moji prvi prijatelji so bili Slovenci, bolje smo se sporazumevali v angleščini. Sedaj pa, ko nekaj italijanščine obvladam, moram reči, da ni večjih razlik.

► Kakšne odnose imate z Italijani?

► Precej dobre, odvisi pač od osebe do osebe. Nekateri s tabo celo boljše ravnajo kot z drugimi Italijani, drugi pa se te ►

REDSTVO, TUDI PROTI RASIZMU«

šandreški Juventini

« lahko včasih nekoliko izogibajo. V glavnem pa zelo hitro navežemo prijateljske vezi. Nekaj problemov imam, ko iščem apartmaje. Ljudje mi v tem primeru ne zaupajo v tolikšni meri, kot bi npr. to storili z Italijanom. Osebni dokument pri tem ne pomaga.

► Kakšne odnose imate s soigralci?

► Zelo dobre. Prišel sem v ekipo, ko sem bil še zelo mlad in vsi so me imeli za mlajšega bratca. Nikoli nisem imel problemov, tudi zato ker je nogomet univerzalna igra, ki ne ustvarja razlik med ljudmi iz različnih držav. Pogosto se dogaja, da kakega mojega prijatelja od daleč zamenjajo z menoj in ga pozdravljajo "Ciao Nabil!!". (Med intervjujem, ki smo ga opravili ob igrišču po treningu, je vsaj pet ljudi potrkalo na okno, da bi nas pozdravilo, ko so odhajali z igrišča.)

► So vas kdaj opsovali z rasističnimi žaljivkami?

► To je nekaj, kar se dogaja. Mislim pa, da vse skupaj ni prevelik škandal. Ko slabo igraš, te nihče ne zmerja, ko pa igraš dobro, se to pogosto dogaja. Želel bi pa opozoriti, da ko se to dogaja meni ali kakemu drugemu temnopoltemu nogometašu, se vsi zgražajo, da je to rasizem. Kletvice na igrišču pa niso namenjene le črncem, ampak tudi "normalnim" igralcem. Če nekdo igra dobro ali agresivno, ga bodo zmerjali, ne da bi pri tem ustvarjali posebna razlikovanja. Pred dvema letoma sem bil v večji krizi, saj so me v nekem obdobju stalno poniževali, predvsem med tekmami na Tržaškem. Hotel sem opustiti nogomet, ker sem se počutil resnično slabo na igrišču. Sami sodniki včasih se niso preveč zanimali za rasistične vzklike, zato sem se počutil še slabše. Situacija pa se je

potem izboljšala, opazil sem, da so bile kletvice namenjene tudi nekaterim Slovincem iz ekipe in začel sem spet misliti samo na nogomet. Te so namreč neprijetne reči, ki se zgodijo, a treba je iti naprej. "Potrpi", sem si rekel, in nadaljeval.

► Kako gledate na primere "buu"-jev proti Eto'o-ja ali Zoroju? Kako bi bilo treba ukrepati?

► Menim, da so precej resna zadeva. Kažejo na to, da so razlikovanja na podlagi polti prisotna v ideologiji vsakdanjih ljudi. Treba je verjetno nekaj spremeniti v kulturi.

► Kakšne so razlike med Afriko in Italijo?

► V Afriki imaš veliko več svobode, več prostosti, manj pritiska. Če nekaj zgrešiš, se nič ne zgodi. Lahko boš to popravil, prej ali slej. Italija pa po mojem mnenju deluje drugače. Vsako napako se hudo plača.

Simon Gergolet

Tomo Ravbar

MOJ JADRAN

Stojim pred obzorjem spominov tisočerih
Kjer izgubile so se morske duše mnogoterih
In klanjam se njihovim srcem junaškim,
Prepustili se valovom in bogovom ljudskim

Sanjam te ko izza pečine do duše moje privreš
Ko izzivati in ljubiti naravo človekovo pričneš
Nežno kot ženstveni duh se mojega čela dotakneš
In se kot dete plašno na varno zopet umakneš

Vidim te. Premamiš vsakogar, ki te s pogledom šine
Saj sežeš vse tja do sonca in tri zobe višine
Globine morske človeku pretvarjaš kot zdravilni napoj
Saj očistil ga boš demona smrti ter rešil obstoj

Zapuščam te sred vonjav in svojega spokoja
Ne zaslužim si te: veliko bo še krvi in znoja
Da vrnil se bom iz krutega pekla v tvoj objem
Ter mi kot cesar rimski priredil slavnostni sprejem

Zimske paraolimpijske igre v Turinu

FIZIČNO IN VIDNO PRIZADETI NISO DRUGORAZREDNI ŠPORTNIKI

Najodmevnejši športni dogodek letošnje zime so bile prav gotovo zimske olimpijske igre v Turinu, o katerih vemo domala vse: televizijske hiše so praktično ves dan neposredno prenašale dogodke z olimpijskih prizorišč, komentarje, napovedi, obračune, slavje in razočaranja udeležencev.

Na zaključni slovesnosti ob koncu iger je predsednik Mednarodnega olimpijskega komiteja Jacques Rodde napovedal še paraolimpijske igre na istem prizorišču z besedami "Videli boste, pogumni športniki vas bodo navdušili!".

foto M. Susič

udeležuje tudi do 4000 športnikov.

Zimske paraolimpijske igre so mlajše od letnih, saj so bile prvič na sporedu leta

1976 na Švedskem. Ponavljajo jih vsaka štiri leta in letos je za njihovo deveto izvedbo poskrbel Turin. Igre je uradno otvoril italijanski predsednik Ciampi, sledila je velika otvoritvena slovesnost. Igre so trajale deset dni, na njih je nekaj manj kot 500 športnikov invalidov iz 39 držav tekmovalo v alpskem smučanju, smučarskih tekih, biatlonu, sedečem hokeju in curlingu na vozičku. Med najboljše športnike so razdelili 58 kompletov kolajn, največ so jih odnesli tekmovalci iz Rusije, Nemčije in Ukrajine. Italija je osvojila 8 kolajn (po dve zlati in srebrni ter 4 bronaste), Slovencev med dobitniki odličij ni bilo.

Med samimi zimskimi olimpijskimi igrami so novinarji in komentatorji različnih oddaj večkrat napovedovali tudi to specialno olimpiado, med samim dogajanjem pa so o njej poročali neprimer- ▶▶

Zgoraj in spodaj: hokejska tekma med italijanskim moštvom in Norveško. Kljub ogromni premoči gostov, je nabito polna dvorana z nepopisnim navdušenjem podpirala in ploskala obema ekipama (foto Matej Susič).

Paraolimpijske igre so olimpijske igre za fizično in vidno prizadete osebe. Prva športna manifestacija za invalide je bila leta 1948, ko je sir Ludwig Guttmann priredil tekmovanje za veterane iz druge svetovne vojne z okvarami na hrbtenici in jo poimenoval Stoke Mandeville Games, po mestu v angleški grofiji Buckinghamshire. Štiri leta kasneje so se tekmovanja udeležili tudi nizozemski športniki in mu tako dali mednarodni značaj. Leta 1958 je italijanski zdravnik Antonio Meglio predlagal, da bi se leta 1960 igre za invalide odvijale v Rimu, ki je bil določen za sedež letnih olimpijskih iger. Kasneje so rimsko tekmovanje uradno poimenovali kot prve paraolimpijske igre, ki se od tedaj redno odvijajo vsaka štiri leta, od leta 1988 v istem kraju, kjer so letne olimpijske igre in se jih

« no manj kot o "redni", kot da bi šlo za tekmovalce drugorazrednih športnikov. In vendar trenirajo v alpskih disciplinah najboljše tekmovalci skoraj toliko kot njihovi kolegi z običajnih iger. Si pred-

stavljate, koliko ur treniranja je za slepim smučarjem, ki s pomočjo svojega voditelja uspe na olimpijskih igrah odpeljati veleslalom in mora pri zavijanju med koli poslušati navodila spremljevalca, ki je pred njim, in mu pravi, kje so postavljena

vrata na tako strmi progi, ki bi je tudi marsikateri "navadni" smučar ne zmoget presmučati? Ali smučar z eno samo nogo ali s protezo? Tekme v sedečem hokeju so bile prav tako razburljive kot tekme za olimpijsko zlato, prav tako tekmovalstvo v curlingu (ta športna panoga je sploh postala zelo priljubljena prav po letošnjih olimpijskih igrah) in tekih. Teh iger v nasprotju z "normalnimi" niso zasenčili škandali ne dopinške afere.

Športnike udeležence paraolimpijskih iger lahko vsekakor

imenujemo za dvojne junake: enako kot zdravi ogromno svojega časa posvetijo trdemu treniranju, še prej pa so morali premagati svojo prizadetost in marsikdaj preveliko brezbržnost ljudi, ki jih v življenju obdajajo. Kljub lepim besedam in obljubam se morajo

osebe, ki imajo težave s premikanjem, vsakodnevno srečevati s problemi, na katere mi zdravi prevelikokrat sploh ne pomislimo. Saj ni treba, da gremo daleč: koliko avtobusov javnega prevoza je v Trstu opremljenih tako, da se lahko vanje povzpne invalid na vozičku? Na koliko pločnikov lahko pride voziček, koliko javnih zgradb je opremljenih s primernim dostopom za prizadete? Koliko je semaforjev z zvočnim signalom za slepe ali slabovidne?

Morda so prav paraolimpijske igre priložnost, da se vsi zamislimo nad življenjem ljudi s posebnimi potrebami. Pa je res tako? Mislim, da je le malokdo od nas sledil tekmovalstvu na paraolimpiadi, marsikdo morda sploh ni vedel, da je na sporedu. Tudi na prizorišču samem ni bilo nič bolje: gostitelji so pričakovali in napovedovali, da si bo igre ogledalo četrto milijono ljudi, a so se bridko uštel, saj je bilo zanimanje zanje daleč pod pričakovani. Paraolimpijske igre pač niso tak "biznis", kot ostala velika športna tekmovanja in zato tudi privabljajo neprimerno manj sponzorjev. Najuspešnejši udeleženec paraolimpijskih iger je nedvomno nemški smučar Gerd Schoenfelder, ki je v Turinu osvojil svojo že sedemnajsto kolajno, pa zanj ve le malokdo! Koliko slave (in denarja) bi si prislužil zdrav športnik s podobnim dosežkom?

Tomo Ravbar

PIRANSKO JUTRO

Glej beneško zidovje, kako obsijalo si očetovo stvaritev svetost
Kako zvonovi polagoma odpirajo nov krog romance
Neslišno kakor rahel vetrič usidrajo se, odganjajo norost
Ter branijo se popačenih ust in povprečne dekadence

Svobodnih misli in tisočeri pogledov se ne braniš
Prikradeš se v razum njihov zvedavi
Kakor večji trgovec sredi lova v svoj objem privabiš
Da se prvi jutranji obred v veselje opravi

In vendarle naj te čudaštvo domačih src ne zamoti
Ki odtujeni plavajo zdaj na sidrih lastnega raja
Ker lastijo si lastni zrak in zgodovino niti po pomoti
Časteč lastni mir in pravljico do lastnega kraja

Glej, otroci beneški neslišno jadra svetla napenjajo
Da rib sestradani ne bodo iskali svojega telesa
Tako junaki bodo kot vsi njihovi krvni bratje
Ker biti junak je stremeti po usodi sredi srca oceana, iskati nebasa

Ambrož Peterlin

ROMAN ZA ŽENSKE

- MICHAL VIEWEGH

prevod Nives Vidrih, Založba Sanje, 2005

Najpopularnejši češki pisatelj, avtor romanov **Čudoviti pasji časi** in **Vzgoja deklet na Češkem**, ki smo ju v slovenščini lahko prebirali pred dvema letoma, nas je letos presenetil, kot je sam izjavil "s samo bolj inteligentno, zabavno in resnično variacijo pogrošnega romana".

Bran, prevajan, uspešen, nagrajevan in ploden češki pisatelj **Michal Viewegh** je izkoristil bralsko privlačnost večne teme "ona zaman išče tistega pravega". V njegovem pisanju je precej avtobiografskega. Istočasno s svojim mehkim humorjem nikogar ne užali, saj se heca tudi na lasten račun.

Pa pogledjmo **Roman za ženske** od bliže... Knjiga nas že po zunanem izgledu privlači. Na naslovnici je živobarvna slika dekleta, od katere si pričakujemo roman zapisan v stilu, ki naj bi privlačil vse ženske: od mladoletnic do zrelejših in odraslih predstavnic tega spola. Roman v prvi osebi pripoveduje Laura, 22-letno dekle, zaposleno v uredništvu Uravnovešene ženske, ki išče "tapravega", s katerim bi delila svoje vesele trenutke in seveda

da potešila spolno poželenje. Na svoji poti sreča kar nekaj takih, od katerih so najpomembnejša imena Jeff, Richard, Robert in seveda Oliver.

Naj na kratko predstavim glavne like. Laurino najboljšo prijateljico Ingrid si lahko predstavljamo, če pomislimo na igralko Julio Roberts z večjo režico med sprednjimi sekalci, če ji odvzamemo deset let in triindvajset centimetrov višine. Tudi ona je kot Laura ljubezensko neuspešna in hodi iz enega razmerja v drugo. Laurina mama Jana pa je prevajalka, ki kot sama pravi, "prevaja češke neumnosti v angleščino, nemščino in španščino" (mimogrede Jana sploh ne trpi Čehov). Vedno je "kakor povlečena iz škatlice", perfektно naličena in z urejeno pričesko. Letalo je njen drugi dom. Na potovanjih se vsakič zaljubi v bogate moške z vedno polno denarnico, pri katerih v naslednjih nekaj srečanjih odkrije zanje nedopustne pomanjkljivosti, zaradi katerih se njuno ljubezensko (ali zgolj denarno!?) razmerje zaključi. Brez skrbi drage bralke in bralci, saj si naslednji dan že najde drugega...

Vse te tri življenjske usode povezuje rdeča nit, in sicer želja po sanjskem bogatem moškem, s katerim spolno občevati in biti cenjene po tem, kar so.

Za katerega se bo Laura naпослед odločila? Za 40-letnega

Oliverja, muhaste- ga alkoholika, ki jo na začetku vara, nato pa jo osvaja preko ljubezenskih pisem, objavljenih v časopisu, in ki je mamin bivši fant? Ali za direktorja praške podružnice velike svetovne oglaševalske agencije z očalami ray ban, drago uro, lepo oblikova-

nimi ustnicami in nasplošno mišičasto postavo, ki ji na svoji jahti ponudi drag šampanjec? Ali spet za mladega Roberta, čednega študenta pedagoške fakultete, s katerim spolno občuje že na večer prvega srečanja in ki si na koncu želi ocene svoje performance?

Dragi bralci in predstavnice ženskega spola. Če vas privlači, kar je bilo do sedaj napisane, in če vas zanima, kako se bo ta ljubezenska zgodba iztekla, si omenjeno knjigo preberite.

Naj dodam še to, da je avtor o svojem delu izjavil, da gre za pravo fikcijo. Pravi, da je na začetku pisal v upanju na literarno zmago, ki bi mu nadomestila vse krute športne in seksualne poraze iz mladosti. Pisatelj se je dolgo časa preživljal z učiteljevanjem, zdaj pa le še občasno predava na Akademiji za literaturo. Maja bo izšel Dnevnik leta 2005, pred tem pa mora napisati scenarij Zgodba o zakonu in seksu. Poleti se bo lotil pisanja Romana za moške.

Metka Sinigoi

Tehnologija, ki navdušuje mlade

XBOX 360

MAGIČNA ŠKATLICA ALI PREVARA?

Pričakovanje novega modela dosega svoj višek: **Xbox360** bo 22. novembra v trgovinah v ZDA, 2. decembra v Evropi in 10. decembra na Japonskem...

"Po krstnem nastopu v ZDA, po epizodah kolektivne histerije in bibličnih vrstah pred trgovinami, po novicah o prvih tehničnih problemih je zdaj naprodaj tudi v Italiji nova konzola ameriškega velikana Microsofta, **Xbox 360**..."

"Že 2. decembra dopoldne je bilo **X360** v Veliki Britaniji in v Nemčiji nemogoče najti, čez dan pa so vesti o razprodanih konzolah prišle tudi iz drugih držav. Brez omenjene konzole je ostalo precej ljudi, saj se je tako kot v ZDA pojavil problem prednaročil in marsikdo, ki je konzolo naročil že poleti, je potem ni dobil..."

Tako so pred nekaj meseci mediji poročali o zadnji tehnološki novosti, sobni konzoli **Xbox360**... za mnoge je to uresničitev sanj, za veliko drugih pa samo ime. Kaj pa se za tem imenom skriva? Poglejmo skupaj.

Xbox360 je ambiciozen projekt, ki cilja na to, da postane nekaj več kot enostavna evolucija igrače... Ambicija je v tem, da hoče biti center digitalnih salonov vsake družine, s tem da daje možnost uskladitve iger, fotografij, filmov, televizije, glasbe in interneta v enem samem stroju, povrh vsega pa še z izredno kvaliteto slike in optimalnim ozvočenjem.

Trenutno je ta model naprodaj v dveh različnih verzijah; osnovna stane 299 €, za "all-inclusive" pa je treba odšteti 399 €. Razlika je v glavnem v tem, da so v popolni verziji vključeni trdi disk in brezžični controllerji, pa še kaj zraven.

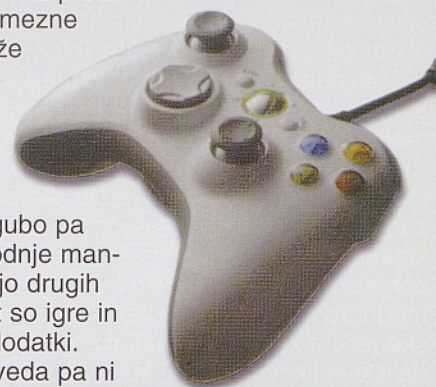
Cena je precej visoka, kljub temu pa ugodna. Zanimivo je vedeti, koliko denarja potrosi Microsoft za ta proizvod. Firma iSuppli, ki se ukvarja s tržnimi raziskavami, je podrobno analizirala vse stroške,

ki so potrebni za proizvodnjo posamezne konzole. Kaže da prodajna cena konzole krije le 40% efektivnih stroškov, izgubo pa bodo v prihodnje manjšali s prodajo drugih izdelkov, kot so igre in raznorazni dodatki.

Seveda pa ni vse zlato, kar se sveti. Kot je že praksa ob lansiranju konzol, proizvajalec zamolči nekatere probleme. Tudi X360 prinaša nekatere probleme - od čisto rahlih do večjih. Pojavlja se pregrevanje, kar privede do zrušitve sistema. Če je problem hujši, je igro nemogoče izpeljati do konca. Take konzole bodo pri Microsoftu zamenjali, a kupci bodo morali na to malo počakati. Pojavile so se težave tudi pri trdih diskih in slabimi ploščki z igrami.

Problem je baje v tem, da napajalnik močno greje in ko temperatura preseže kritično vrednost, ugasne konzolo. Tako si lahko na nekaterih forumih ogledamo rešitve, ki predvidevajo bodisi obešanje napajalnika bodisi to, da napajalnik položimo na škatle, ki jih sestavimo tako, da je ena stran odprta. Microsoftovci teh problemov niso želeli komentirati. Povedali so, da je Xbox360 prestal vse varnostne teste o odvajanju toplote in da v obstoječih proizvodih ni nobene sistemske napake.

Kaže vsekakor, da omenjene napake ne motijo kupcev. Do konca decembra so širom zemeljske oble prodali približno 1 milijon in pol magičnih škatlic. Če to razčlenimo po regijah: 900.000 v Severni Ameriki, 500.000 v Evropi in okoli 100.000 na Japonskem.

Aleksij Štoka

MOSP IMA NOVO VODSTVO IN VELIKO NAČRTOV

V poznem nedeljskem popoldnevu konec meseca januarja se je v Peterlinovi dvorani v Trstu odvijal občni zbor Mladih v odkrivanju skupnih poti (Mosp). Občnega zbora so se udeležili stari in novi člani, ki so podali poročilo o delovanju društva v sončnem letu 2005 in orisali program za naslednje leto.

V minulem letu je delo društva potekalo konstantno, najbolj dejavne pa so bile skupine mednarodnega krožka, časnikarski krožek oziroma uredniški odbor Rasti in pripravljalni odbor Drage mladih. Udeležba je bila skozi celo leto zadovoljiva in kljub nekaterim nihanjem so krožki dobro delovali. Društvo se sicer lahko pohvali še z drugimi krožki: poleg omenjenega mednarodnega in časnikarskega sta od lanske jeseni začela delovati s polno paro še gledališki in likovni, mladi, ki se že vključujejo v delovni svet, pa se enkrat na mesec srečujejo v debatnem krožku. MOSP občasno prireja tudi plesno gibalne delavnice (v lanskem sončnem letu jih je organiziral kar štirikrat, letos že enkrat) in sodeluje pri organizaciji Drage mladih ter lani prvič tudi istoimenskega festivala.

Tudi lani sta Slovenski kulturni klub in Mosp ob dnevu slovenske kulture razpisala literarni, likovni in fotografski natečaj za mlade do 30. leta starosti. Udeležba je bila zadovoljiva, čeprav je bilo število udeležencev rahlo nižje kot prejšnja leta.

Društvo je v minulem letu dalo pobudo za dve okrogli mizi oziro-

ma informativni srečanju na temo referendumov, ki so potekali 12. in 13. junija lani. Srečanja sta bili 6. junija v sklopu rednih večerov Društva slovenskih izobražencev in 7. junija v Finžgarjevem domu na Opčinah.

Glavna točka občnega zbora je bila izvolitev novega odbora. Po dolgoletnem vestnem delu je Štefan Pahor odstopil od funkcije predsednika, nasledil mu bo Matteo Feruglio, ki je že vrsto let aktiven predvsem v mednarodnem krožku MOSP-a, sodeluje pa tudi v časnikarskem krožku in pri pripravi Drage mladih. Dosedanji podpredsednici Vuokko Antonini bo nasledil Ivo Lachi, tajnik bo odslej Boštjan Romano in bo na tem mestu nasledil Bredi Susič, ki je prevzela v roke blagajno društva namesto dosedanjega blagajničarja Danila Pahorja. V odboru bodo nadalje Mirjam Malalan kot predstavnica mednarodnega krožka, Štefan Pahor kot predstavnik likovnega krožka, Saša Žerjal kot predstavnik debatnega, Sara Magliacane kot predstavnica uredništva Rasti in Matjaž Jaklič, ki bo skrbel za organizacijo rock koncertov. Nadzorniki so Martin Maver, Matjaž Rustja in Danilo Pahor.

Novoizvoljeni odbor je že osnoval program za leto 2006, tako da bo društvo v novem letu nadaljevalo z delovanjem po krožkih, še bo prirejalo delavnice, Drago mladih (poletni del bo letos v Tinjah na Koroškem) ter se udeležilo srečanj z drugimi predstavniki manjšin (prvo bo že aprila pri nemški manjšini na Madžarskem). Program za leto 2006 vključuje še pripravo, oblikovanje

in tiskanje informativnega biltena o zgodovini in dejavnosti Mospa, ki bo izdan v teku letošnjega leta.

Ker ponuja Mosp dejavnosti, ki jih druga društva nimajo v svojem programu, odbor vabi vse mlade, ki jih zanima vključitev v prej naštejte krožke, da se oglasio na kaki pobudi. Pobude sproti napovedujejo v dnevnem in periodičnem tisku, informacije pa pošiljajo tudi po elektronski pošti. Kdor želi mesečno prejemati informacije o pobudah MOSPa, se lahko prijavi na naslov rast_mladika@hotmail.com.

Boštjan Romano

Na občnem zboru Mospa je bil med drugim izvoljen novi predsednik Matteo Feruglio (desno zgoraj).